

selv at ville se sig om efter Arbejde. Dette er aldeles urimeligt. Det eneste Naturlige er, at betragte saadant Noget som at forlade en Tvangsarbejdsanstalt eller et Fattighus som en disciplinær Forseelse, som man lader vedkommende Anstalts Bestyrelse, under Kontrol af Politimesteren, straffe hurtigt og exemplarisk. Den Slags Forseelser skulle om muligt straffes strax; Dommen skal ikke falde efter et halvt Mars Forløb; naar Vedkommende er grebet og overbevist om Forseelsen, saa skal Straffen ramme hurtigt og alvorligt, saa virker den ogsaa mere med Hensyn til Exemplet, og det vil ogsaa være til Vættelse for Kommunen, og jeg tror, det ogsaa vil være til Gavn for Samfundet. Som sagt, der findes i § 29 den Bestemmelse, at ingen Trængende maa uden Fattigbestyrelsens Samtykke forlade den Forsørgelsesanstalt, hvor han er anbragt; dette siges i Almindelighed og gjælder selvfølgelig ogsaa om Tvangsarbejdsanstalter. Det, jeg anbefaler, bliver altsaa at redigere § 41 saaledes, at det bliver klart, at Bestemmelser om Fattigbestyrelsens Ret til disciplinær Straf for dem, der gaa bort fra den nævnte Anstalt eller forlade Opholdsstedet uden Tilladelse, gjælder ikke blot det, at gaa bort fra Fattighuset, men ogsaa fra Tvangsarbejdsanstalten, og at der ikke bliver Spørgsmaal om Tilladelse og Straf for egentlig Væsgænger, med mindre der virkelig foreligger virkeligt Væsgænger. Hvad disse Tvangsarbejdsanstalter iøvrigt angaar, findes der i § 32 en Bestemmelse om, hvem der skal ind i dem; det er for det Første Personer, som dømmes for Væstleri og Væsgænger, fremdeles er det de Personer, som efter § 41 kjendes Straf af Fattigbestyrelsen for Trods o. s. v. Men i § 29, første Punkt, andet Stykke, hedder det ganske almindeligt: „Enhver, som af det offentlige Fattigvæsen nyder Hjælp af anden Bestaafning end den i § 24 omhandlede, kan af Fattigvæsenet henvises til at modtage Hjælpen i en Forsørgelsesanstalt (Fattighus, Fattiggaard, Arbejdsanstalt)“. Jeg vilde i og for sig anse det for uønskeligt, om det kunde nærmere præciseres, i hvilke Tilfælde en Fattigbestyrelse kan hensejtte Folk i en egentlig Tvangsarbejdsanstalt. — Endnu kun en eneste Bemærkning vedrørende § 11: Tvangsarbejde er der opstillet som et af Afsoningsmidlerne for at tvinge Vedkommende til at betale Underholdningsbidrag til vægte Børn, samt at bidrage til forlorte, fraklode og fraseparerede Vægtefæller. Jeg har nogen Tvivl, om denne Bestemmelse egentlig er retfærdig. I Paragrafen siges der, at „hvis der ikke findes en Tvangsarbejdsanstalt til Raadighed, skal Vedkommende hensejttes i simpelt

Fængsel i den sekdobbelte Tid af den, hvori den Paagjældende efter Reglerne i den nævnte Forordning af 16de November 1836 § 1, jfr. § 2, skulde hensejttes i Fængsel paa Vand og Brød“. Men Tvangsarbejde maa antages at staa i samme Forhold til simpelt Fængsel, saaledes at 6 Dages Tvangsarbejde svarer til een Dag paa Vand og Brød; forsaavidt stiller man Hensejttelse i Tvangsarbejdsanstalt fuldstændig direkte ved Siden af Hensejttelse i simpelt Fængsel. Jeg nævner ikke Tvivl om, at i det virkelige Liv ville alle de Paagjældende anse det for meget, meget strængere at blive hensejttat i en Tvangsarbejdsanstalt end at blive hensejttat i simpelt Fængsel; det forekommer mig altsaa, at der ved denne Bestemmelse fremkommer en Ubillighed og Uretfærdighed; idet nogle Personer faae et værre Døde end Andre; der er overhovedet det Mærkelige derved, at medens man jo har affattet Vand- og Brød-Straffen som Alternativ for Bøder, saavel dem, der idømmes i kriminelle Sager, som for dem, der idømmes udenfor egentlig kriminelle Sager, ligesom ogsaa for civile Bøder, har man ladet Vand- og Brød-Straf blive staaende som Afsoningsmiddel netop for disse omtalte Bidrag. Men hvis man vil sammenholde de Bestemmelser, der ere gjældende i Følge den almindelige Straffelov saavel som i Følge Loven af 16de Februar 1866 om Afsoning af Bøder udenfor kriminelle Sager, med de Afsoningsregler, der gjaldt i Følge Forordningen af 16de November 1836, vil man komme til det Resultat, at den nye Lovgivning i denne Henseende er meget mildere end den gamle. Det er forsaavidt meget strængt, naar man i disse Tilfælde, hvor der egentlig ikke er Tale om en Forseelse, for hvilken der kan idømmes Bødestraf, men hvor der er Tale om, at en Person ikke betaler, hvad han er forpligtet til, hvad der er ham paalagt ved et Øvrighedsdekret, lader ham afsonne det paa den her foreslaaede Maade. Disse Bestemmelser føre til et for ham meget haardt Resultat sammenlignet med den moderne Lovgivning. Ganske vist vil der være mange Tilfælde, hvor Undladelse af at betale Bidrag til et vægte Barn eller en forladt Kone maa anses for at være en meget slet Handling, og hvor man altsaa forsaavidt meget godt kunde unde den Paagjældende at faae en saa alvorlig Behandling som vel muligt, men nægtes kan det heller ikke, at der kan være Tilfælde, hvor Undladelsen af at betale disse Bidrag mere har sin Grund i Uformuenhed dertil end i Mangel paa Billie, selv om ogsaa Uformuenheden maatte være forskyldt ved Letfindighed fra den Paagjældendes Side.